

ACSAI ROLAND

Részidős

Az élet részidős
állás a semmiben.
Egy réges-régi ősz
a nyárba átüzen,

és rozsdá fogja be
a rózsá homlokát:
szívünk remeg bele,
de nem sejtjük okát.

Galaxisok mögött
galambok lábnyoma –
a nyár már elszökött,
és nem tudni, hova.

A löszporról

A löszporban a lábunk,
vagyis a lábnyomunk,
mutatja, hogy hol járunk,
mutatja, hogy vagyunk.

Amíg szél szét nem fújja,
nem mossa el eső,
pár óráig mutatja,
hogy merre ment a nő,

és merre ment a férfi
ma délelőtt talán:
hogy így akarunk élni,
egymásnak oldalán.

Az utcáról

Az élet utcahossza
végig belátható,
a lélek furcsa, kósza,
a testünkben lakó.

A nagy telekre nagy nyár
következik, tudom,
ülünk a semmi partján,
túl negyvenen, huszon.

Régi lakások kulcsa
nem nyit ki új lakást,
a nyárfa lombja zúgja
a nyárnak himnuszát.